

Klaas Tindemans

‘De goesting steekt zijn stem vol vuur.’

DE ROOVERS EN DE METAMORPHOSEN VAN OVIDIUS

Metamorphosen DE ROOVERS foto Stef Stessel

De *Metamorphosen* van Ovidius beginnen als een scheppingsverhaal, en geleidelijk ontstaat een epos in de traditie van Hesiodos: de hele wereld van in den beginne verklaard, alle verwantschappen tussen goden, halfgoden en helden verduidelijkt en geduid. Maar Ovidius' epos is ook een 'ideologisch' heldendicht, een lofzang op de machthebbers in het heden, op de wijsheid van keizer Augustus, bij het begin van onze jaartelling. Net zoals de

Aeneis van Vergilius, die een halve generatie ouder was dan Ovidius en hét literaire voorbeeld van zijn tijd. Zo eindigen de *Metamorphosen*, nogal vreemd voor onze verlichte logica, met een euforische evocatie van de vergoddelijking van Julius Caesar. Die dubbelzinnigheid – ongebreidelde mythologische fantasie en berekend politiek opportunisme – is opmerkelijk. Ovidius gaat zo ver in zijn ambigue vertelling, dat het haast schizofrenie wordt: hij maakt, zich profilerend als almachtige – ijdele – verteller, net geen karikatuur van de godenwereld. Nu eens vertelt hij een moralistisch verhaal over rijkdom en armoede (Piramus en Thisbe), dan weer laat hij de tranen stromen bij een verhaal van liefdesverdriet en wraakzucht (Scylla). En dan verschijnt Aeneas, die zich een weg uit het brandende Troje vecht, die stormen en ander ongemak overwint om Rome te stichten.

Rome verovert de bekende wereld en de ziel van Caesar verandert in 'een stralende komeet die langs een wijde baan een sluier van vuur trok'. En tot slot noteert hij: 'Ik heb een werk voltooid dat nooit door 's hemels ongenade of vuur vernield kan worden.' Ironie? Ovidius zou de laatste tien jaar van zijn leven in ballingschap hebben doorgebracht. Keizer Augustus strafte hem voor '*carmen et error*' – 'een gedicht en een dwaasheid', een zonde tegen de strenge privé-moraal die Augustus nastreefde, maar geen enkele historicus maakt melding van de verbanning van de beroemde dichter. Sommigen beweren dat Ovidius zijn dissidentie verzon om 'geloofwaardige' elegische gedichten, zijn *Tristia*, te kunnen schrijven en slijten. De figuur van Ovidius als banneling was misschien wel de ultieme metamorfose.

Alleszins biedt het postmodernisme *avant-la-lettre* in Ovidius' *Metamorphosen*

weinig aanknopingspunten voor een theatervoorstelling, helaas. Tenzij er een onderstroom wordt blootgelegd die wel in staat is om een theatrale verbeelding op gang te brengen. Een verbeelding die erin slaagt het groteske en het ironische in deze verhalenencyclus overeind te houden, maar die vooral aandacht heeft voor het enige échte thema dat Ovidius, duizenden verzen lang, blijft fascineren en obsederen: de gedaanteverwisselingen van

mensen in dieren, in planten, in gesteenten, in water – en omgekeerd – en de veranderingen in de menselijke geest die even onlogisch en onverklaarbaar zijn als de fysieke metamorfosen. Of zoals Kafka noteert in zijn fragment over Prometheus, over wiens lot tegenstrijdige verklaringen bestaan: 'De sage probeert het onverklaarbare te verklaren. Daar zij uit een grond van waarheid is ontstaan, moet zij weer in het onverklaarbare eindigen.'

De verleiding is dan groot om een voorstelling te maken die bol staat van metathea-traal commentaar. Wie is er immers meer bezig met gedaanteverwisselingen, verkleedpartijen, mutaties en vervormingen dan de toneelspeler? De toneelspeler zet de taal naar zijn hand, net zoals Ovidius de mythologische overlevering naar zijn hand zette, hij manipuleert zijn eigen lichaam zoals de epische dichter de geschiedenis van Rome naar eigen in-

zicht herschreef. De Roovers hebben bewust niet gekozen om met hun *Metamorphosen* een geraffineerd intellectueel spel op te voeren, een oefening in spitse zelfkritiek op de eigen ijdelheid. Natuurlijk is elke intelligente toneelproductie ook een bewuste sublimatie van de eigen 'speldrift', maar op zichzelf is dat geen interessant verhaal. Vertrekpunt waren een aantal fragmenten die Benjamin Verdonck had geschreven, naar aanleiding van spontane gesprekken over Ovidius' *Metamorphosen*. Veel van die eerste schetsen zouden ook in de definitieve voorstelling terecht komen. Het ging met name om verhalen en anekdotes van tegendraadse romantiek of brutale 'liefde': de bittere cycloop, maar vooral veel excessen van Jupiter, de oppergod, die nimfen neemt, in alle betekenissen van het woord, die steden vernietigt uit nijd.

Met die inspiratie zijn drie spelers, een vormgever en een dramaturg (Klaas Tindemans, nvdr) uit elkaar gegaan, om twee maand later, enkele vage ideeën over scenische en dramatische vormgeving rijker, het gesprek

te heropenen. We bespreken erudiete commentaren over het onvatbare van Ovidius' epos, over het ontbreken van thematische of vormelijke samenhang. We lezen *Die letzte Welt* van Christoph Ransmayr, die prachtige roman over een jonge Romein die de verbannen Ovidius zoekt in een dorp aan de Zwarte Zee. Tot zijn verbazing (en ontzuivering) ontmoet hij daar een krankzinnig pantheon van figuren uit de *Metamorphosen*: de zwakzinnige Battus die versteent door het licht van een toverlantaarn, de verkrachte Echo die enkel spreekt met de rotsen, de weefster Arachne die wegvliegt met haar geborduurde vogels. We lezen ook Kafka, over het zwijgen van de sirenen, en Rilke, over de hallucinaties van Malte Laurids Brigge in het kledingmagazijn. En we kijken naar barokke schilderijen, uit een tijdperk toen de modieuze hang naar antieke mythologie het enige sublieme antwoord was op de nieuwe kerstening van de contrareformatie. Velazquez' *Las Hilanderas* is het meest fascinerend: twee verhalen van Ovidius worden letterlijk met elkaar verweven op het

canvas – de schaking van Europa door de stier Zeus en de weefwedstrijd tussen Arachne en Minerva. Tegelijk onderzoekt de schilder zijn perspectief, manipuleert hij de illusies van de kijker, citeert hij zijn voorbeelden (Titiaan) en interpreteert hij de klassenverhoudingen. Ondertussen is vormgever Bert Vermeulen met een heel andere oefening bezig. Hij maakt foto's in de bossen, van natuurlijke tafereel, maar met een speciaal oog voor subtiele menselijke ingrepen: keurig op een rij geplante dennenbomen, een stal met verweerde planken, maar ook een vreemd, nutteloos object midden op de bosweg. Honderden dia's maakt hij, hij zoomt zo fel in op de details dat ze bijna abstract lijken. Even overwogen we om onze lievelingsverhalen zelf te herschrijven, zodat er een groot contrast tussen schrijfstijlen kan ontstaan, maar de eerste – en ook de latere – bewerkingen van Benjamin Verdonck zijn té pertinent in hun eenvoud, hun brutaliteit, hun erotisch, hun ogenschijnlijke naïviteit. Benjamins teksten zijn even aandoenlijk als zijn dialoog *I'm happy men*, die hij schreef

Metamorphosen

Theatertekst van Benjamin Verdonck

ACIS WORDT IN EEN RIVIER VERANDERD
 ACTAEON VERANDERT IN EEN HERT
 ALCYONE EN CEYX VERANDEREN IN EEN IJSVOGELPAAR
 AMPYX VERSTEENT
 ANDROS EN ZIJN ZUSKES VERANDEREN IN DUIVEN
 ANTIGONE VERANDERT IN EEN OOIEVAAR
 ARACHNE VERANDERT IN EEN SPIN
 ATALANTE VERANDERT IN EEN HOOP LEEUWEN
 ATLAS VERANDERT IN EEN BERG
 BYBLIS VERANDERT IN EEN BRON
 CERAMBUS WORDT IN EEN KEVER VERANDERD
 CERASTEN WORDEN IN STIEREN VERANDERD
 CIRIS VERANDERT IN EEN ZEEVOGEL
 CORNIX WORDT IN EEN KRAAI VERANDERD
 CORVUS WORDT IN EEN RAAF VERANDERD
 CROCUS VERANDERT SAMEN MET SMILAX IN EEN BLOEM
 CYCNUS VERANDERT IN EEN ZWAAN
 CYPARISSUS VERANDERT IN EEN CIPRES
 DAPHNE VERANDERT IN EEN LAURIERBOOM
 DRYOPE VERANDERT IN EEN LOTUSBOOM
 ECHINADEN WORDEN IN EILANDEN VERANDERD

EGERIA VERANDERT IN EEN BRON
 HECUBA VERANDERT IN EEN JANKENDE HOND
 HERIA VERANDERT IN EEN VIJVER
 HIPPOMENES VERANDERT IN EEN LEEUW
 HYACINTHUS VERANDERT IN EEN BLOEM
 IO VERANDERT IN EEN KOE
 IPHIS VERANDERT IN EEN MAN
 LYSISCHE BOEREN VERANDEREN IN KIKKERS
 LEUCOTHOE VERANDERT IN EEN WIEROOKSTRIJK
 LICHAS VERANDERT IN EEN ROTS
 MYRRHA VERANDERT IN EEN BOOM
 NIOBE VERANDERT IN EEN ROTS
 NYCTIMENE WORDT IN EEN UIL VERANDERD
 PERDIX VERANDERT IN EEN PATRIJS
 PHILOMENA VERANDERT IN EEN ZWALUW
 PICUS VERANDERT IN EEN SPECHT
 SEMIRAMIS VERANDERT IN EEN DUIF
 SIRENEN VERANDEREN IN VOGELS
 MET MEISJESHOOFDEN
 STELLIO VERANDERT IN EEN HAGEDIJ
 SYRINX VERANDERT IN MOERASRIET

Metamorphosen TEKENING BENJAMIN VERDONCK
 foto Stef Stessel

en speelde met Sara de Bosschere – een ‘theaterromance’ die Alexis Destoop momenteel verfilmt. We moeten geen valse tegenstellin- gen creëren, geen hermeneutische spelletjes.

De toneelspelers (Sara de Bosschere, Luc Nuyens en Benjamin Verdonck) willen, vanuit een even naïeve houding als de tekst sugge- reert, allerlei gedaanteverwisselingen uitprobe- ren, zo onbeholpen als debuterende straat- artiesten. De fysieke aard van Benjamins teksten dwingt hen daar eigenlijk toe: hoe verander je je lichaam, hoe kruip je in elkaars kleren, welk minimum aantal voorwerpen heb je nodig om een grote ommekeer in de loop van de wereld te suggereren? Dat minimum bleek trouwens welgeteld één voorwerp te zijn: een opblaasba- re olifant die de hele scène inneemt en die zich langzaam, onmerkbaar voor de onwetende toeschouwer, letterlijk en figuurlijk ‘ontplooit’ tijdens de vertellingen. Die lichamelijke werk- wijze, eerder ongebruikelijk voor de ‘analyti- sche’ spelers die de Roovers heten te zijn, leid- de tot heldere scenografische en narratieve keuzes: een vijftal diareksen, die inzoomden

op natuurelementen, een vijftal muzikale intermezzi – zeer gevarieerde interpretaties van een stukje uit *Das wohltemperierte Klavier* van J.S. Bach –, een evenwicht in de vertelling tus- sen liefde en ellende, tussen goden en mensen, tussen noodlot en verrukking. En, als een re- frein dat wegsterft, een lange catalogus van alle metamorfosen die Ovidius beschreef.

Na deze zoektocht bleven er verhalen over die twee extreme richtingen leken uit te gaan, zonder dat we zelf expliciet voor een ui- terste gekozen hadden, toch niet als thema van de voorstelling. Het zijn bijna allemaal liefdes- verhalen: onbeantwoorde liefde (de cycloop), gewelddadige liefde (Europa, Tereus), jaloezie en liefde (Juno die het land vergiftigt), versle- ten liefde (Tiresias), schijnbaar onmogelijke liefde (Atalanta), absolute liefde (Alcyone en Ceyx). Eén verhaal lijkt af te wijken, dat over het lot van de jager Actaeon, veranderd in een hert en verscheurd door zijn eigen honden, na een ‘toevallige’ blik op de naakte Diana. Of gaat dit over een fatale liefde op het eerste ge- zicht? In ieder geval gaat dit gruwelverhaal

over het einde van het vertellen, alsof de schrijver zijn afschuwelijkste fantasme be- schrijft: niets meer te zeggen krijgen, en daar- aan ten onder gaan. Tegelijk zijn het dus ook gruwelverhalen, en die gewelddadigheid – waar geen enkel personage een zogenaamd ‘ethisch’ probleem mee lijkt te hebben – trekt aan, prikkelt de theatrale verbeelding blijkbaar meer dan de korte momenten van harmonie.

In deze dialectiek tussen koestering en vernietiging, die in de schriftuur én in het spel ontstaat, krijgt een *condition érotique* gestalte, alsof dat de versie van Ovidius – toch ook de auteur van een *Ars amatoria* – van de *condition humaine* zou zijn. De aantrekkingskracht tus- sen mensen – en haar al te nabije tegendeel: de afkeer, de haat – maakt dat ze ook in staat zijn te veranderen, radicaal te veranderen zelfs, zo- dat ze onherkenbaar worden. Dan blijkt dat zo’n verhaal zelden op een vrolijke manier ein- digt. Enkel Atalanta, de snelle loopster die één keer voor de liefde van haar leven vertraagt, enkel zij vindt verlossing in de armen van een gelijkgestemde ziel. Elders besluiten de spelers

(DE VERTELLER)

OVERAL WAS DONKER
EN TOEN WAS HET EEN BEETJE LICHT
DIRECT BEWOOG VANALLES
KLEINE WORMKES EERST
EN LATER ANDER BEESTEN
EN IN HET BEETJE LICHT
KUSTE EN KRABDE EN KRONKELDE
IEDEREEN
EN VIEL IN SLAAP EN GING DOOD
EN ER KWAMEN BABYKES EN OUDE MENSEN
EN MENSEN ZONDER BENEN
EN STERKE EN DEBIELE
EN HELE LIEVE MENSEN OOK
EN TOEN WAS HEEL DE WERELD VOL
EN HET KUSTE EN KRABDE
EN VIEL IN SLAAP EN GING DOOD
EN ER KWAMEN BABYKES EN OUDE MENSEN
EN HELE LIEVE MENSEN OOK
EN OOK EEN GROTE RARE MET EEN OOG
MAAR
HEM
WOU NIEMAND KUSSEN

(DE CYCLOOP)

GIJ ZIJT EEN LAMMEKE GIJ
EEN ZOT KALF
ZACHT
GELIJK EEN KLEIN KONIJNTJE

GELIJK ZWANENDONS

EEN ABRIKOOS
GIJ ZIJT WITTER DAN MELK
ZOETER DAN HONING IS UW TONG
DENK IK
ZOETER NOG DAN RIJPE PRUIMEN
GIJ ZIJT WARM WAAR IK HET WIL
PLEZANT OM AAN TE VOELLEN
WAAR IK HET HAD GEDACHT
HIER EN HIER EN HIER
WIT PAARD
WAAR ZIJDE
GIJ
DIE WEGLOOPT VAN MIJ
GIJ
GIJ ZIJT WREDER DAN DE KEVER
DIE LANGS THOL WAARUIT HEM GEBOREN
WERD
TERUG NAAR BINNEN KRUIPT
EN EET EN EET EN EET
TOT ZOP IS
ZIJN MOEDER
GEVAARLIJKER DAN VUUR
VENIJNIGER DAN DISTELS
DOVER DAN DE ZEE
EN VLUGGER LOOPT GIJ WEG
DAN HERTEN VOOR GEBLAF VAN HONDEN
EN DA
KAN IK

NIE HEBBEN

ALS GIJ
MIJ GOED GAAT LEREN KENNEN
ZULT GE BLEITEN NOG
VOOR WAT GE DOET
NU
WEGLOPEN VAN MIJ
ENIKZALUDANVASTPAKKEN EN TROOSTEN
ZO
DICHT BIJ MIJ
ZO
IK HEB FRUIT
ZO VEEL
DAT DE TAKKEN ER VAN KNAKKEN
ZO VEEL
DRUIVEN
LANGE RIJEN
GROEN EN ROOD
ALLETWEE VOOR U
AARDBEIEN
STEKEBESSEN
ALS GIJ
MIJN VROUW ZULT WORDEN
ZIJN ER HEEL DEN DAG KASTANJES
IK ZORG DAARVOOR
IK ZEG DAT TEGEN ELKEN BOOM

GIJ KRIJGT
VAN MIJ

nuchter – meestal in één enkele zin, zowel bij Benjamin Verdonck als bij Ovidius – dat alles vervluchtigd is: het water van de geliefde van de cycloop, de wraakzuchtige en de verliefde vogels, de blik van de blinde profeet, de stem van de jager. Verschrikkelijk, maar wel liefdevol en genereus verteld.

In de 'montage' van de *Metamorphosen* is bewust gekozen voor een meer associatieve aaneenschakeling van de verhalen: geen overkoepelende raamvertelling, tenzij als een aarzende ondertoon, die wellicht het duidelijkst meeklinkt in de catalogus van de gedaanteverwisselingen – veranderen kán, altijd en overal, even onverwacht. Maar zoals Ovidius een heldenepos schreef zonder held, zo wilden de Roovers een heldere vertelling zonder gemeenschappelijk verhaal: hoogstens een proloog, met een verminkt scheppingsverhaal, geen 'bruggetjes' tussen de verhalen, een ritme in de vorm (dia's, Bach, stoeien met de olifantezak) en vooral een intimiteit die voelbaar moet zijn. Een nabijheid die de horror niet verbergt, maar die het publiek wel oog en oor doet krijgen voor de gevoelens van die rare mythische figu-

Metamorphosen DE ROOVERS foto Stef Stessel

► SPECIALE TROETELDIEREN
 EN NIET ALLEEN WAT ALLEMAN
 AAN ALLEMAN CADEAU GEEFT
 BOKJES HAZEN REEEN
 EEN KOPPEL WITTE DUIVEN
 EEN UIT EEN BOOM GEVALLEN NEST
 NEE NEE
 GIJ KRIJGT OOK TWEE BABYS
 VAN EEN DONKERE BERIN
 GEWOON OM MEE TE SPELEN
 IK ZAG ZE IN DE HOGE BERGEN
 EN DACHT DIRECT
 DIE ZIJN VOOR U
 ZO
 DICHT BIJ U
 GEWOON ZO
 ALLEZ
 WAAR ZIJDE
 GIJ
 DIE WEGLOOPT
 LAAT U ZIEN
 KOM HIER
 PAK TOCH AAN WAT IK U GEEF
 KIJK DAN TOCH
 MIJN BUIK MIJN BORST MIJN SCHOUDERS
 KIJK HOE MOOI IK BEN
 OVERAL GROEIT HAAR OP
 OVERAL

KIJK DAN
 VINDT GET LELIJK
 BOMEN ZONDER BLADEREN ZIJN LELIJK
 EEN PAARD IS LELIJK
 ALS OP ZIJN NEK GEEN LANGE BLONDE
 HAREN STAAN
 VOGELS HEBBEN PLUIMEN
 SCHAPEN HEBBEN WOL
 MANNEN EEN SNOR EN HAAR OP HUN LIJF
 VINDT GE DAT LELIJK
 TIS DAK MAAR EEN OOG HEB
 DA IST
 KHEB MAAR EEN OOG
 IK HEB MAAR EEN OOG
 MAAR WEL IN 'T MIDDEN VAN MIJNE KOP
 EN IK VRAAG U
 DE ZON
 DE GOEDE ZON
 DIE ZIET VAN BOVEN ALLES
 ALLES WAT ER IS BENEDEN
 NIE
 TOCH HEEFT HIJ MAAR EEN OOG
 ENEN BOL
 LUISTER TOCH NAAR MIJ
 IK ZEG U IETS
 EN GIJ LOOPT WEG
 KZEN ER KAPOT VAN
 EN WAS HET DA GE NIEMAND WOU

KZOU HET KUNNEN SLIKKEN
 MAAR NIET MET MIJ
 EN WEL MET HEM
 ACIS
 WAAROM NIE MIJ OMHELZEN
 EN HEM WEL
 ACIS
 WAAROM MIJ GEEN TONG DRAAIEN
 EN ACIS HEEL DEN TIJD
 KZIE HET WEL
 ACIS MAG DAN BLIJ ZIJN
 MET ZEN EIGEN
 EN GIJ
 MET HEM
 MAAR ALS IK KAN
 ZAL HIJ WEL ZIEN
 HOE GROOT EN STERK IK BEN
 IK TREK HEM IN STUKKEN
 IK EET HEM OP
 IK KAK HEM UIT
 EN ALS GE WILT
 VEEG IK HEM BIJEEN
 EN GEEF HEM TERUG AAN U
 DAN ZIJT GE TOCH WEER SAMEN
 IK BRAND VAN LIEFDE
 VOOR U
 EN LIEFDESBRAND IS HEFTIGER
 DAN LIEFDESPIJN

ren. Geweld moet je niet uitschreeuwen, dan verdwijnt elke broodnodige nuance. Ook de verhoudingen tussen spelers onderling – om de beurt aan het woord – konden dat versterken, met hun eigen gedaanteverwisselingen: wanneer is iemand verteller, personage, of gewoon een spelende mens? We wilden wel een ‘mooi’, opzettelijk ontroerend einde: Benjamin schreef het verhaal over de lyrische dood van Ceyx en Alcyone, hoe sterk dat ook leek af te wijken van de grimmige bijklank in de andere verhalen. Dat leek ook nodig, na het kannibalisme, de verkrachtingen, kortom het bloedbad van Tereus.

En ook nog dit: de Roovers maakten *Metamorphosen* na een vraag van het Brusselse jeugdtheater Bronks om, na *De kleine zee-meermin*, nog eens een productie voor kinderen te maken. Vrij impulsief besloten we dat het epos van Ovidius voldoende materiaal bevatte om zo'n voorstelling te maken. Even leek er een probleem te ontstaan, toen de wreedheid van enkele passages – vooral de ontknoping van het Tereus-verhaal – ons wat afschrikte. Maar dat was waarschijnlijk een al te

pedagogische reflex bij onszelf: kinderen zijn, wat gruwelijke fictie betreft, veel erger gewend en struikelen niet over de lijken. Net zo min haken ze af bij de associatieve structuur; het ontbreken van een kaderverhaal stoort enkel ouderen, die menen dat er theaterwetten bestaan. Zelf denken we dat ook soms, maar een project als *Metamorphosen* herinnerde er ons opnieuw aan dat dit een vergissing is.

METAMORPHOSEN

TEKST Benjamin Verdonck, naar Ovidius

SPEL Sara de Bosschere, Luc Nuyens,

Benjamin Verdonck

LICHT EN BEELD Bert Vermeulen

DRAMATURGIE Klaas Tindemans

PRODUCTIE de Roovers

PREMIERE 12/10/2002

EN GIJ
GIJ LOOPT WEG
VERSTOPT U
GEBAART VAN KROMMEN AAS
GIJ DENKT DA KIK ZOT BEN ZEKER

(HET MEISJE)

NA ZIJN LIED STAAT HIJ OP
DE VOZE MET ZIJN OOG
EN LOOPT ONRUSTIG ROND
GELIJK EEN WOESTE STIER
DIE WEG IS VAN ZIJN KOE
DAN ZIET HIJ MIJ

EN ACIS
IK VERSTOP MIJ IN DE ZEE
ACIS ROEPT
HELP
VADER MOEDER HELP

HIJ PAKT EEN ROTS
DE LUMMEL MET ZIJN OOG
EN HOEWEL ALLEEN
HET TOPPEKE ACIS RAAKT
IS HIJ PLAT

IK KAN NIKS DOEN
KIJKEN

VANONDER DIE ROTS KOMT BLOED
KLEINE DRUPKES EERST
DAN NOG EN NOG EN MEER
TBLOED BEGINT TE BORRELEN
EN INEENS IS HET EEN BRON
EN WATER KOMT

EN KRONKELT
KRONKELT
TOT BIJ MIJ
EN VALT
WAAR IK MIJ HAD VERSTOPT
IN ZEE

OVERAL IN TBOS
HET BLOED VAN BEESTEN
ACTAOON ROEPT
MANNEN TIS GENOEG
GAADALMAARNAARHUIS
IK KOM WEL
HIJ RIJDT NOG WAT ROND OP ZIJN PAARD
ACTAOON
DE BESTE BEESTENDODER
DE MAN MET HONDERD HONDEN
EN TOEVALLIG
KOMT HIJ OP EEN PLEKSKE MET EEN VIJVER
WAARIN EEN GODIN
HET ZWEET VAN ONDER HAAR OKSELS

STAAT TE WASSEN

KIJK NIET NAAR MIJ ZEGT ZIJ
IK BEN VERDWAALD ZEGT HIJ
TOEVALLIG ZEGT ZIJ

ACTAOON
DE BEESTENDODER
DE MAN MET HONDERD HONDEN
WIL DE GODIN MET RUST LATEN
MAAR TIS ALLEMAAL ZO SPECIAAL
DAT HIJ HEEL EFKES NOG NAAR HAAR KIJKT

TOEVALLIG ZEKER
ZEGT ZIJ NOG

ZE GOOIT WATER IN ZIJN GEZICHT

ZEG MAAR AAN IEDEREEN HOE GE MIJ
HIER ZAG
ALS GE NOG IETS KUNT ZEGGEN
ZEGT ZIJ NOG

DAN WORDEN ZIJN ARMEN DUNNER
EN ZIJN HANDEN WORDEN HARD
ZIJN OREN WORDEN TAKKEN
EN DE TAKKEN WORDEN BEEN
EN SPIKKELS KOMEN OP ZIJN RUG